

Djúsblaðið

Nr. 1

12. mars 2024

1. árg.

At finna náði í Guðs eygum

Seinastu tíðina havi eg lisið nógv úr Gamla Testamenti. Í hesum sambandi, er tað serliga ein hending úr 1. Mósebók, eg havi gingið og hugsað nógv um. Tað er søgan um brøðurnar, Jákup og Esav.

Eftir at Jákup vann signingina frá faðirinum, hóast bróður hansara, Esav, var tann fyrstføddi og átti tí at fáa signingina frá Ísaki, stóðst ein tvídráttur millum brøðurnar. Millum annað stendur skrivað, at Esav hevði ætlanir um at taka Jákup av døgum. Eftir hesa hendingina skiltust brøðurnir, og síðani gekk ein long tíð har teir ongantíð hittust. Hesa longu tíðina hava brøðurnir livað sítt egna lív, har teir hava fingið sær konur, og hava savnað sær fenað.

Einaferð bar tað so á, at Jákup ynskti at finna náði í eygum Esavs. Jákup gjørdi av at senda ørindrekar til Esav, og tað einasta sum Jákup fekk at vita, var at Esav var ávegis móti Jákupi við 400 monnum. Jákup gjørdist ógvuliga óttafullur, tí nú mundi Esav fara at drepa hann. Jákup bønadi og bað Guð um at bjarga sær undan bróður sínum. Tá ið brøðurnir at enda møttust, hendi tað, sum Jákup als ikki hevði væntað. Esav kom rennandi ímóti Jákupi, og hann “hálsfevndi og kysti hann”. Hesin tvídrátturin, ið hevði verið millum brøðurnar øll hesi árin, var umskapadur til bróðurkærleika. Guð hevði hoyrt bønina hjá Jákupi, og Guð hevði fullkomiliga broytt Esav. Meðan Jákup og Esav hálsfevnast, sigur Jákup hesi stóru orðini við bróður sín:

“...tá ið eg sá andlit títt, var tað, eins og eg sá ásjón Guðs.”

(1. Mós. 33.10)

Tað eru serliga hesi sterku orðini, ið hava fest seg í tankar mínar seinastu tíðina. Hendan hendingin var so sterk fyri Jákup, at tað var eins og hann sá andlit Guðs í bróður sínum. Hesi orðini lýsa sera væl, hvussu Guð kann broyta menniskju. Eins og Guð fullkomiliga broytti

Esav, somuleiðis kann hann eisini broyta eitt menniskja í dag. Umframt hetta, eru orðini ein sera sterk lýsing av tí náði og kærleika, sum Guð eisini sýnir okkum í dag. Eins og Jákup fann náði í eygunum hjá bróður sínum, somuleiðis kunnu vit finna náði hjá Guði.

Jesus er deyður fyri allar misgerðir okkara, og tí kunnu vit biðja til Guð, og biðja Hann fyrigeva syndir okkara. Í 1. Jóhs. 1.9 stendur: *“um vit játta syndum okkara, tá er hann trúfastur og rættvísur, so at hann fyrigevur okkum syndirnar og reinsar okkum frá allari órættvísi.”*

Magni Skoradal hevur skrivað. Grein úr Trúboðanum 2021.

Hin eldri sonurin

Í Lukas 15 lesa vit um ein mann og tveir synir. Men nú hugsi eg mest um hin eldra sonin. Hann sær ikki út til at vera so glaður fyri, at tann yngri sonurin, sum er beiggi hansara, nú er komin aftur, og at hann aftur er vorðin partur av familjuni. Tann eldri sonurin sigur, at beiggi sín hevur oyðsla alla ognina hjá pápanum burtur og sítt egnu lív; hann hevur vanvirt pápa sín. Men tann eldri sonurin visti ikki, hvørji kor hann hevði hjá pápanum. Tað, sum hann hevur gjørt, er meira av eginkærleika, enn kærleika til pápa sín. Tann eldri sonurin er líka sjálvsøkin sum tann yngri. Hann heldur, at hann hevur gjørt seg uppibornan til tað.

Menniskju kunnu fara langt burtur frá Guði á ymiskan hátt. Tann yngri sonurin vendi pápa sínum bakið, og livdi eitt óryggiligt lív. Tann eldri sonurin var heima, men allíkavæl langt burturi frá faðirinum. Hann hevur ikki tann sama kærleikan, sum faðirin hevur til sonin, sum fór og er komin aftur. Hendan sama gleðin, sum pápin hevur, tá ið sonur hansara kemur heim aftur, hevur Guð eisini, tá vit koma aftur til hansara.

Vit eru øll syndarar, og hava brúk fyri fyrigiving frá Guði. Vit vera ikki góðtikin av Guði, tí vit uppføra okkum pent, men vit vera frelst við at trúgva á Jesus. Guð vælsigni teg til at fylgja Jesusi, so at tú kanst koma inn í Guðs gleði.

Tórleivur Atlason Rasmussen hevur skrivað.

Sorg eftir Guðs sinnalagi

“Nú eri eg glaður, ekki tí at tit fingi sorg, men tí at tit fingi sorg til umvendingar; tí at tit fingi sorg eftir Guðs sinnalagi, fyri at tit í ongum luti skulu fáa skaða av okkum. Tí at sorgin eftir Guðs sinnalagi virkar umvending til frelsu, sum eingin iðrar seg um; men sorg heimsins virkar deyða.” (2 Kor. 7.9-10)

Her tosar Paulus um tvey sløg av sorg yvir synd: sorg eftir Guðs sinnalagi, og heimsliga sorg. Paulus sigur, at heimslig sorg førir til deyða, meðan sorg eftir Guðs sinnalagi leiðir til umvendingar. So hvat er ein heimslig sorg? Heimslig sorg er ikki meir enn ring samvitska í tann forstand, at hvat hevði hent við mær, um syndir mínar gjørdust sjónligar fyri onkrum. Hvørjar avleiðingar hevði tað havt fyri meg? Hvat høvdu fólk hugsað um meg, um tey sóu hvat eg gjørdi, hvørjar lygnir eg hevði sagt osv. Vit royna at krógva okkara synd, ikki tí at vit syrgja yvir syndini, men tí at vit ikki ynskja at uppliva avleiðingarnar. Spyr teg sjálvan hendan spurningin: “um eg hevði sloppið undan við míni synd, og ongin visti av tí. Hevði eg fari beinleiðis og gjørt syndina umaftur?” Um svarið er ja, so er talan um heimsliga sorg, sum førir til deyða.

Men Paulus skrivur, at har er ein onnur sorg yvir synd, og tað er sorg eftir Guðs sinnalagi. Og hendan sorgin virkar umvending til frelsu! Sorg eftir Guðs sinnalagi er tað, at eg syrgi yvir mína synd, tí at eg havi skilt, at eg havi syndað ímóti Guði, og eg vil ikki synda ímóti Guði! Tí Hann hevur verið og er so góður, so tolin, so trúfastur, so gávumildur, so náðiríkur og so kærleiksfullur fyri meg! Tá eg syndi ímóti Guði, so nívir tað meg, tí at mín synd fær Hann at syrgja. Syrgi eg yvir mína synd? Ongin er perfektur, men syrgir tú, tá ið tú syndar? Um tú gert tað, so er tað gott, tí at tú hatar syndina. Hetta er sorg eftir Guðs sinnalagi. Tí er tað umráðandi, at vit játta syndina fyri hvørjum ørðum, og fyri Guði.

“Um vit játta syndum okkara, tá er hann trúfastur og rættvísur, so at hann fyrigevur okkum syndirnar og reinsar okkum frá allari órættvísi.” (1 Jóhs. 1.9)

Rani Hansen hevur skrivað.

Frið við Guð

“Rættvísgjörð av trúgv hava vit tí frið við Guð við harra okkara, Jesusi Kristi.” (Róm. 5.1)

Ofta hugsar hin niðurboygdi og máttleysi syndarin: “Hvussu kann eg, sum eri ein so ringur syndari, hava frið við Guð?” Hetta havi eg hugsa fyrr, og tú óivað eisini. Paulus sigur í Rómverjabrævinum kapittul 3: *“Tí at øll hava syndað, og teimum vantar Guðs heiður.”* Men - Guð havi lov - hava vit svarið til júst hendan spurning í versinum: *“Rættvísgjörð av trúgv hava vit tí frið við Guð við harra okkara, Jesusi Kristi.”* Tú og eg, sum hava syndað móti Guði og gjørt fleiri misgerðir enn vit klára at telja, eru órættvís - men við trúnni á Jesus Krist, verða vit gjörd rættvís fyri einki, og hava vit tí frið við Guð.

Guð av síni undurfullu náði, sendi Son Sín til jarðar. Jesus livdi eitt lýtaleyst lív. Eitt lív uttan synd. Heilagt, uttan blett og uttan rukku! Hann var Faðirinum fullkomiliga lýðin í øllum lutum. Lívið, tú og eg ikki megnaðu at liva, tað livdi Kristus! Síðan rindaði Hann fyrri alla heimsins synd, tá Hann bar hana út á Golgata kross. *“Tann, sum ikki visti um synd, gjörði hann til synd okkara vegna, fyri at vit skulu verða Guðs rættvísi í honum.”* Hann bar tína og mína synd á krossin. *“hann sum fyri misgerðir okkara varð givin upp og fyri rættvísgering okkara varð uppvaktur.”* Jesus gevur tær sannan frið. Hann er sjálvur friðarhøvdingin, ið Jesaja profeteraði um. Hann er tann einasti, sum kann geva tær sannan frið.

Tað er bert Jesu rættvísi, sum Guð hevur tokka til, tí Hann helt alla Guðs lóg. Tí mugu vit vera í Kristi. Fjald í Honum - og tað eru vit, tá vit trúgva á navn Hansara! At vit mugu verða funnin í Honum, so at vit ikki standa í dóminum við okkara egnu rættvísi, hana sum fæst av lóg, men hana sum fæst við trúgv á Krist, rættvísina frá Guði trúar vegna (Fil. 3.9). Tá hava vit frið við Guð, ið merkir, at øll okkara syndaskuld er goldin. Guð sær okkum, sum rættvís í Kristi Jesusi. Vit eru ikki longur fíggindar, men Guðs børn. Øll skuld og skomm, sum vit av røttum føldu, av okkara mongu misgerðum, bar Jesus á krossin. Takk Harri Jesus Kristus!

Beinir Langgaard hevur skrivað.